

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

OTEVŘEL JSEM PŘED TEBOU DVEŘE A NIKDO JE NEMŮŽE ZAVŘÍT

Novoroční kázání faráře Lud'ka Rejchrt

Intr.: Jan 10,7-10

Čtení: 2. Timoteovi 1,8-12

Text: Zjevení 3,7-8

Z poslední knihy Nového Zákona k nám zní Boží slovo do prvního dne nového roku, který je před námi. I když Zjevení Janovo bývá chápáno jako kniha, z jejíž tajemných obrazů jde strach, je to přece kniha veliké naděje, kterou tolik potřebujeme. Všechno to děsivé, co se tam objevuje, však ukazuje, že ta naděje není laciná: svět je nebezpečné místo a lidský hřích v nejrůznější podobě má v sobě ničivou sílu. Pisatel Janova Zjevení ví o pýše, sobectví a tvrdosti lidského srdce opravdu dost, není snílek, aby si maloval skutečnost na růžovo. Ale právě tím nadějnější je jeho zvěst: nad tím vším **je vítězem Ježíš Kristus. Jen jemu patří budoucnost**, ne silám zla, jimž člověk dává ochotně a rád zelenou, aby jej nakonec uvrhly do zkázy. Jan se ovšem o tom nezmiňuje proto, aby své čtenáře zmalomyslněl, ale dodal jim odvahy hledět do budoucnosti, kde po temném Babylonu už není ani potuchy, jen sláva nebeského Jeruzaléma dosvědčuje vítězství Beránka, jímž je náš Pán.

Právě toto ujištění naděje potřebovaly sbory křesťanů v Malé Asii, jimž hrozilo pronásledování. Proto jim hned na začátku knihy Zjevení Pán církve adresuje sedm listů. Slova, jež jsme četli, posílá Kristus sám prostřednictvím Janovým sboru ve Filadelfii. Do všech obav z budoucnosti zní jeho hlas: "**Vím o tvých skutcích**". Tato krátká věta je ujištění, jež se opakuje ve všech sedmi dopisech maloasijským sborům, které jakoby ztělesňují celou Církev ve všech dobách a podobách. A její Pán říká celku Církve i jednotlivcům, kteří celek tvoří: vím co děláš, vím o tom, jak se ti žije a jak ti je, vím o tvé situaci všechno a dopodrobna.

Vím o tvých skutcích - to říká i nám náš Pán, který nás dokonale zná i v našem jednání. Nic mu nemůžeme předstírat, ví o všem, i o tom, za co bychom se měli jako Církev stydět. V dějinách toho není málo. Ví o tom, co nás trápí, ale ví také o tom, čím trápíme druhé a v neposlední řadě Pána Boha. Nemá o nás žádné iluze, zná nás z naší lepší, ale také i horší stránky. A takové lidi, o nichž všechno ví, zve ke svému stolu, abychom zase my věděli o jeho skutcích lásky pro nás. Miloval nás až do roztrhání těla, a cedil pro nás krev: tyto skutky zvěstuje jeho víno a jeho chléb.

Na začátku jsme slyšeli z Janova evangelia jeho slovo: "**Já jsem dveře; kdo vejde skrze mne bude zachráněn. Bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu.**" Jsou dveře vězení, jimiž se nedá vycházet: ale Kristus nám přinesl svobodu, ne mříž. Připravil nám všechno, co potřebujeme; když On je dveře, pak vždycky vedou k hojnosti všeho dobrého.

"**Hle, otevřel jsem před tebou dveře a nikdo je nemůže zavřít!**" V tom je naděje, která nikdy nezklame: ty dveře spásy On otevřel jednou provždy. Ni-

kdo a nic je nemůže přibouchnout a uzavřít. Život ani smrt, přítomnost ani budoucnost.

Nevíme nic o čase, který je před námi, ale víme o otevřeném dveřích, které vedou k trůnu Boží milosti a nikam jinam. Od té nás nemůže odloučit vůbec nic.

"Otevřel jsem před tebou dveře a nikdo je nemůže zavřít."

Těmito slovy a svátostmi křtu a Večeře Páně jsme 1. ledna vstoupili

do nového roku 2007.

1. ledna 2007 byla pokřtěna
Zdislava Chadimová

**Slitovný Bože,
děkujeme za náš sbor,**

za naše obecenství, které nám dělá občas starosti, ale je rozhodně zdrojem mnohé radosti. Radosti prosté, neokázalé, ale přesto hřejivé a posilující. Radosti, která není z tohoto světa, a proto s ním ani nestojí, ani nepadá. Dokáže vzdorovat jeho vrtochům a provázet nás úskalími, která nám přináší všední život. Kdybychom měli popsat, odkud přesně se tato radost bere, ani bychom to nedokázali. Prostě nějak vyvěrá mezi námi, když jsme spolu ve tvém jménu. Pramení i tam, kde podle lidských měřítek již vše vyprahlo. Víme, že není z nás. Je tvým darem. Děkujeme, Pane, že uprostřed často neradostné reality smíme zakoušet něco, co nám dává sílu a naději, a koneckonců i novou touhu a přání zase se s tebou setkat uprostřed společenství tvého lidu.

Amen

(z *Evangelického kalendáře 2007*)

Staršovstvo

Z lednové schůze staršovstva

1. Informace o zimních pobytech dorostu a mládeže na přelomu roku 2006-7 v Jáchymově a na Slovensku. Marie Jelínková a Pavel Měška hovořili o druhé skupině, která byla v Horním Kubíně. Informovali i o třech předchozích sportovních akcích, které zorganizovali, a o plánu pořádat podobné akce pravidelně jednou měsíčně (druhý nebo třetí víkend). Staršovstvo děkuje za tuto iniciativu.
2. - Schválena pokladní zpráva za prosinec.
Byly odeslány účelové sbírky: na bohoslovce Kč 6.653 a sbírka adventní Kč 4.638, dále dary Diakonii pro zrakově postižené Kč 14.000 a o.s. BODAJ Kč 5.000.
- Staršovstvo souhlasí s obnovením termínovaného vkladu (částka 800 tis. Kč).
- Odsouhlaseno, že sbor uhradí částku Kč 1.500 za neobsazená místa při zimním pobytu mládeže v Jáchymově..
3. I. Plhák informoval o práci střediska Diakonie pro zrakově postižené a o tíživé finanční situaci této naší partnerské organizace. Předložil přehled nákladů a výnosů a rozpočet na rok 2007. Staršovstvo rozhodlo, že v roce 2007 přispěje na činnost tohoto střediska Diakonie částkou Kč 30.000.
4. Jednání o projektech, které chceme v budoucnu podporovat. Bude to nadále Diakonie a nadace Klíček. K dalším projektům, na které jsme dosud přispívali, i k těm, které byly nově navrženy, se vrátíme příště.
5. Souhlas s návrhem M. Mazného, aby se branický sbor stal kolektivním členem sdružení Evangnet, které spravuje sborové stránky.
6. Souhlas s odesláním doporučení br. Řezníčka do komunity IONA.
7. Sborové shromáždění se bude konat v neděli 25. března 2007.
8. Souhlas s uskutečněním koncertu pěveckého souboru Geshem v našem kostele – termín bude upřesněn.
9. Sborová dovolená bude 18.-25.8. v Nových Hradech – přihlášky v kanceláři – bližší informace budou v únorové Bráně.
10. D. Bruncko informoval o plánovaných akcích:
- rodinná odpoledne se uskuteční začátkem března, dubna, května, června
- na podzim budou opět zahájeny „Hovory o křesťanství“.
11. Znovu bude reklamována úprava světelného čidla u kostela.

V únoru bude schůze staršovstva výjimečně již první pondělí v měsíci, tj. 5.2.

O službě

Jak jste si již možná někteří všimli, snažím se v článcích, které píši, poněkud rozvést jednotlivé „znaky“, které by mělo mít společenství křesťanů. Tyto znaky jsem souhrnně uvedla v článku „Jak by měl vypadat fungující sbor?“ v prázdninovém čísle Brány (článek je možno najít na internetu, adresa: http://branic.evangelnet.cz/brana/br06_08.htm). Do jednoho článku se toho příliš mnoho nevejde, a tak se snažím vracet k důležitým bodům a napsat k nim více. Dnes tedy ke **službě** - bez ní se žádné společenství neobejde. Vždy zde musí být lidé, kteří dělají něco pro sbor, pro druhé lidi. Je dobré, když vše „nevisí“ na faráři. Dokonce nemá dělat vše ani staršovstvo. Ale samozřejmě je to jiné v malém a ve velkém sboru.

Myslím si, že každý z nás má jistý **úkol od Boha**, který pro nás On připravil: *Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvořeni v Kristu Ježíši k skutkům dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili* (Ef 2,10). To je jeden z důvodů, proč do nějaké služby vstoupit. A jsou tu ještě další důvody. V listu Jakubově 2,14-26 se píše, že víra bez skutků je mrtvá. Tj. řídit se heslem „kdo nic nedělá, nic nezkaží“ není úplně v pořádku. Navíc toto heslo nemá pravdu. Když nepomohu bližnímu v nouzi, tak to pokazím (podobnoství o milosrdném Samaritánovi - L 10,25-37). Další důvod: pokud mám někoho rád, chci pro něj udělat to nejlepší, co mohu. Pokud tedy máme rádi Ježíše, chceme i pro něj udělat to, co je v našich silách. A On nás posílá do různých služeb. Poslední důvod je spíše důsledkem. Je to **růst ve víře**. Když člověk začne s nějakou službou, hodně se tím naučí. Dospívá. Když má něco dávat druhým, musí to sám nejdřív mít (tj. ve většině případů to dostat od Boha). Fungujeme potom trochu jako potrubí - dostáváme a posíláme dál. Ale, věřte mi, velký užitek z toho máme i my sami.

Dobrá, takže jsme si vysvětlili, proč jít do služby. A **kdy** začít? Když se člověk duchovně narodí, je z něj v určitém smyslu novorozeně a potřebuje intenzivně nasávat od Boha i od dalších křesťanů. Ovšem když trochu povyroste, je na čase, aby začal pracovat. Stejně jako odrostlé děti dostávají na starost různé domácí práce, aby se zapojily do chodu rodiny, a nebylo všechno jen na mamince. Také se tím učí samostatnosti. Podobné je to i v církvi.

Na začátku je dobré se pro službu **rozhodnout**. Rozhodnout se stát se Božím služebníkem. Říci to Bohu a očekávat, do jaké služby mě postaví, kam mě povede. Hledat svoje místo. A je dobré vědět, že když se stáváme služebníky, zůstáváme i nadále Božími dětmi. Pro Boha je naše služba důležitá, ale ještě důležitější pro Něj i nás je, abychom zůstávali v **obecenství s Ním**.

Teď bych ráda řekla, že **služby** jsou velmi **různé**. Kromě takových „duchovních“, jako je kázání Božího slova, vyučování, evangelizace, pastorační atp., jsou i služby další. Třeba organizování sborového života, vedení účetnictví, úklid kostela, příprava pohoštění atd. Pak jsou služby, které nejsou téměř vidět lidskýma očima a přesto jsou velmi důležité. Myslím tím hlavně modlitby, přímluvy za ostatní, za církev, stát atd. Všechny služby jsou důležité a jedna bez druhé se neobejde. Stejně jako se tělo špatně obchází bez jednotlivých svých částí: *Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abys-*

te sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obětí; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. Každému z vás říkám na základě milosti, která mi byla dána: Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh. Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy. Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás: Kdo má dar prorockého slova, ať ho užívá v souhlase s vírou. Kdo má dar služby, ať slouží. Kdo má dar učít, ať učí. Kdo dovede povzbuzovat, necht' povzbuzuje. Kdo rozdává, ať dává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo se stará o trpící, ať pomáhá s radostí (Ř 12,1-8).

A **jak** tedy **najít** tu pravou službu pro sebe? Za prvé **modlit se** za to. Hledat u Pána, ptát se Ho. Za druhé je třeba vidět, že nějaká služba chybí. Pak se mohu ptát, jestli náhodou není pro mě. Na obdarování nás mohou upozornit i ostatní. Mohu se o tom s někým zkušeným poradit. Mohu se zeptat starších, nevědí-li o nějaké službě pro mě: *V těch dnech, když se rozmnožoval počet učedníků, pak nastalo reptání helénistů proti Hebrejům, že jejich vdovy jsou při každodenní službě zanedbávány. Dvanáct apoštolů tedy svolalo shromáždění učedníků a řeklo: "Nesluší se, abychom my opustili Boží slovo a sloužili u stolů. Proto ze sebe, bratři, vyberte sedm mužů dobré pověsti, plných Ducha Svatého a moudrosti, kterým svěříme tu práci. My se však budeme pilně věnovat modlitbě a službě slova." Ta řeč se tedy zalíbila celému shromáždění a vybrali Štěpána, muže plného víry a Ducha Svatého, a Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parména a Mikuláše, proselytu z Antiochie. Ty postavili před apoštoly, kteří na ně po modlitbě vložili ruce. A Boží slovo rostlo a počet učedníků v Jeruzalémě se mocně rozrůstal. Také veliké množství kněží poslouchalo víru* (Sk 6,1-7).

Pokud už aspoň tuším, co by mohlo být pro mě to pravé, je dobré to zkusit. Člověk není neomylný, máme nárok na to dělat **chyby**. Může se nám stát, že vstoupíme do služby, která není pro nás. Je tedy dobré se ptát, jestli stojím ve správné službě. A jak to opět poznat? Je to podobné jako u hledání. Hlavní je se modlit. Pokud člověk je ve správné službě pro něj, měl by v tom mít pokoj i navzdory okolnostem. Optimální je, když služba dotyčného také baví: *Vždyť ten, kdo ve vás podle své dobré vůle působí chtění i činění, je Bůh!* (Fp 2,13); *"Poďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtěžkáni, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem mírný a pokorný v srdci; a najdete odpočinek pro své duše. Vždyť mé jho je příjemné a mé břemeno lehké."* (Mt 11, 28-30). Služba od Boha ani věci s ní spojené **nejdou proti Bibli!** Taky službu poznáme po **ovoci**, po tom, jaké má výsledky. Ale ty na sebe leckdy nechávají čekat. Strom taky nejdřív pučí, kvete, dozrává, nežli má ovoce. A první ze stromu padá poškozené ovoce, až na konec to „dokonalé“. Ale i to poškozené je důležité na pohojení, aby měl strom živiny a ještě z toho mohou mít užitek jiné stromy. Možná taková padančata jsou naše chyby, vždyť chybami se člověk učí a ještě může poučit i ostatní.

Dalším, velmi důležitým, faktem o službě je to, že je dobré do služby nevstupovat osamoceně, ale v **týmu** - např. ve dvou, ve třech lidech. I kdyby byl „výkonný“ nakonec jen jeden. Je to kvůli bezpečnosti. Pokud se vám ve službě nedaří, je vás na tu pohromu

víc. Ostatní se za vás modlí. Nesou s vámi dobré i zlé. Mohou vám pomoci hledat Boží vůli. Mohou s vámi i čistě lidsky o službě mluvit, poradit vám. Ostatně i Pán Ježíš vysílal své učedníky po dvou: *Potom k sobě svolal dvanáct učedníků a začal je vysílat po dvou* (Mk 6,7). A myslím, že zvláště u náročných služeb je velmi dobré, když je do ní služebník vyslán staršími s požehnáním. I ti by pak za ním měli stát (Sk 6,6).

A ještě jedno upozornění. Pokud člověk vstupuje do služby, která je od Boha, mohou se mu přihodit následující věci: Jednak Pán ho může začít více **vychovávat** - aby byl dobrým služebníkem. A také začíná být nebezpečný pro našeho nepřítele - ďábla. Tj. člověk musí být připraven i na **útoky** z této strany. (I tady je důležitý tým - modlitební podpora, povzbuzování atd.) Ovšem Pán nám dává sílu nad tím vším vítězit a nedá nám zkoušku nad naše síly: *Pokoušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrný jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobí s pokoušením také i vysvobození, abyste mohli snést* (1K 10,13). Cesta Božího služebníka je sice leckdy náročná, ale je krásné vidět Boha u díla. Je to velmi dobrodružné a člověk se nenudí :-).

Na závěr bych chtěla ještě říci všem workoholikům - Pán Bůh má pro vás jen nějakou službu(y), ne všechny. Dělejte jen to, co je od Pána - ostatní nemá cenu, nebo je to pro někoho jiného. Vždy by měl člověk mít ještě čas na modlitby, četbu Bible, na rodinu. A i na **odpočinek**.

Klára Mazná

Turisté

Lednový výlet se koná **v neděli 28. 1. 2007**. Půjdeme do Stromovky, a to ve 13 hod. od kostela.

Kdo bude chtít, může jít s námi předtím na teplé jídlo do restaurace v Branické ulici.

Lenka

VÁNOČNÍ HRA 2006

Z vánoční hry
**Dopisy církvi,
aneb sedmero
zastavení lásky.**

Autoři Jarmila
a Jan Chadimovi

Text vánoční hry a fotografie najdete na internetu –
<http://branik.evangelnet.cz/hra>

a na CD, které je připraveno pro každou rodinu účinkujících i hudebníků. Vy-
zvedněte si je, prosím, v kanceláři.

Pozdrav z Ameriky

Z Ameriky

Když jsem byl opravdu hodně malý, tak si můj o šest let starší bratr často pozpěvoval „Do Ameriky jezděj parníky, když tam přijdeš, zdá se ti to všechno veliký.“ Amerika se jevila jako svět vzdálený, mnoha možností, ale poněkud nebezpečný, ve kterém neplatí navyklá očekávání. Zvláštní je, že z dětství a ze školy mi mnoho negativního o USA neutkvělo. Naopak si vzpomínám, jak smrt JFK vzbudila i mezi dobově poplatnými komentátory vlnu sympatií. Americká zahraniční politika se jim samozřejmě jevila jako hodná nejvyššího odsouzení, ale i oni těžko odolávali podivuhodnému kouzlu člověka, který se ještě před svou čtyřicátkou stal podle úřadu nejmočnějším mužem světa. Samotný fakt, že něco takového je možné, že k moci vede i jiná cesta než revoluce nebo mnoho desetiletí trvající postupný vzestup, činilo USA zemí pro nás záhadnou.

Pak jsem se postupně dozvídal, že Američané jsou naivní, že jsou povrchní, že neuzavírají opravdová hluboká přátelství, jako my Češi, a časem jsem zjistil, že mezi evangelickými faráři patří k dobrému tónu americké křesťanství kreslit v ponurých barvách. Vypadalo to, že Billy Graham je větším nebezpečím pro křesťanství než pro komunismus. Na druhou stranu ale „dostat se do Ameriky“ patřilo k vysoké metě, které se jistě nebylo na místě zřící, bez ohledu na předběžný ideový náhled. I já, když jsem po změně poměrů získal místo na MFF, jsem si říkal, že dostat se jednou do Ameriky by vlastně bylo něco mimořádného, co bych vnímal jako jakési vyvrcholení své vědecké dráhy. Kupodivu se mi to poštěstilo poprvé už v roce 1994. Po zvážení všech okolností jsem se rozhodl tu vědeckou dráhu tak rychle neuzavřít.

Z té prvé cesty mi hodně hluboko utkvěl zážitek prvního samostatného nakupování. Jednoduchý fakt, že se na mě pokladní příjemně usmála a docela přirozeně se mě zeptala, jak se mi dnes daří, mě naprosto vyvedl z míry. Hlavou se mi zmátečně honila otázka, zda jsem se se slečnou někde včera náhodou nepotkal, nebo jestli by mě snad naopak dnes večer potkat nechtěla. Byl na mě asi komický pohled, jak jsem na ni civěl a neřekl ani slovo. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych měl při tom otevřená ústa.

No a teď jsme tady na třičtvrtě roku. Už jsme si zvykli na to, že se i ve městě občas člověk pozdraví s neznámými, že i při běhu podél silnice člověk alespoň zamává

protiběžci (pokud mu nedostatek dechu více nedovolí) a že výlet hojně navštěvovanou přírodní rezervací se může proměnit ve zdravící orgie. Ano, lidé jsou přátelští, nestěžují si a snaží se pomoci. To je velmi příjemné – v obchodech, v autobusech, ve škole i na úřadech. Ale při tom všem cítíte, jak je to vyvažované přesvědčením, že každý je zodpovědný za svůj osud. Ta zdvořilost má poměrně ostré hranice, která je místním jasná, a nám tak úplně ne.

Zvykli jsme si tady nad očekávání snadno. Jakoby to místo bylo pro nás připravené. Město je roztáhlé do všech stran, jako snad všechna americká města. Střed se souvislou blokovou zástavbou bývá na počet obyvatel zpravidla malinký, a Madison není výjimka. Výhodou pak je, že lze často získat za přijatelnou cenu bydlení v domkové zástavbě, které je od středu města velmi málo vzdáleno. Máme v pěším dosahu universitu, střední školu, sbor, banku, knihovnu, a dokonce i opravnu obuvi. Střed města se rozkládá na šíji, která odděluje dvě obrovská jezera, což dodává městu takovou přírodní atmosféru, která je ještě umocněna skutečností, že kousek od nás začíná takzvané arboretum, což je obrovský pozemek, který slouží k rekonstrukci wisconsinské přírody před příchodem bělochů. Ta rekonstrukce jde ztuha, neboť před příchodem bělochů byl přírodní řád prerie svázán s ohněm, který se občas přehnal, zlikvidoval náletové křoviny a uchoval statné stromy, zejména duby. Musela to být krásná krajina – odborně se jí říká dubová savana.

Náš sbor se jmenuje „Faith Community Bible Church“. Nepatří k žádné denominaci a jsme v něm nesmírně spokojeni. Jeho hlavními charakteristikami jsou opravdovost, svoboda výrazu i postojů, převaha laického živlu, vyučování zakotvené v osobní zkušenosti a sdílení. Je to od dokonalosti jistě daleko, ale pro mě i Martu je úžasně osvobozující poznání, že sbor s takovými charakteristikami vůbec může existovat. Farář (či, chcete-li pastor) se jmenuje Mike a bude mu k šedesátce. Léta působil v Guatemale, což je dost drsná škola, a je moc hodný. Ale není to žádný velký řečník a úplně nerozumím jeho postavení. Zdá se mi, že asi nebude zaměstnán na plný úvazek. Mívá bohoslužby vždy první týden v měsíci, kdy jsou přítomni skoro celou dobu i děti. Jsou to bohoslužby, kdy je vysluhována i Večeře Páně. Ale i při těchto bohoslužbách je úvodní část věnována chvalám, které připravuje někdo z laiků. Chvály jsou dlouhé a profesionální. Sbor není příliš velký, na bohoslužbách bývá tak osmdesát lidí. Hudebníků je při jedné bohoslužbě od šesti do osmi, dohromady se střídá tak dvacet lidí. Elektrická i běžná kytara, basa, bicí, zpěv, klávesy, občas něco dechového. Hudebníci jsou umístěni vlevo téměř čtvercové místnosti s plochým stropem, vpravo je kříž a sbírka barevných praporů. Na stěnu veprostřed se promítají slova písní. Je to hodně eklektické – zpívají se jak věci starobylé (třeba „Hrad přepevný“), tak současné. Při chvalách není nějaký pevný pořádek. Někdo stojí a zvedá ruce, jiný sedí. Občas někdo provede drobné krokové variace, nebo uchopí prapor a prochází s ním skrze místnost s máváním. To se hodně líbí dětem, které bývají při počátku bohoslužeb přítomné. Některé z nich paporem mávají také. Děti jsou při chvalách evidentně spokojené. Je to takové živé. Navíc se pamatuje na jejich přirozenost, takže nemusí sedět na židlích, ale mohou se tak trochu válet na polštářích. Do sboru chodí také jedna

dívka, jež studuje balet a občas se projeví nějakou kreací, která se laikovi zdá být silně profesionální. Někdy chvály prokládají drobnými vystoupeními mládeže nebo dětí – před vánoce to dětské vystoupení vyvrcholilo vypuštěním obrovského množství papírků, které se snášely po místnosti. Jindy děti roznášely bílé stuhy pro každého.

Ve sboru je nějakých osm lidí, u kterých starší rozpoznali dar vyučování. Zpočátku nás vyučování laiků uvádělo v naprostý úžas, zvláště když začali operovat s významem řeckých slov v originále epistol. Posléze jsem zjistil, že část z nich jsou poloprofesionálové, neboť jsou zaměstnáni u různých křesťanských, většinou misijních, organizací. Ale ne všichni. Když vykládá maminka autistického dítěte, jak léta bojovala o Boží vedení a pokoj, a je to promyšlené a je to vybojované, a ne sladké, tak se to těžko nemůže dotknout člověka hodně hluboko. Ti lidé spojují výklad Písma se svým zápasem víry. Je to často hodně osobní, ale není to povrchní. Ano, jsou chvíle, kdy mám pocit, že nějaký aspekt vzali trochu zkrátka, že nějaký důraz opomněli, jenomže právě ten fakt, že se střídají lidé různého nurelu a různého vidění, vede k tomu, že nepřeváží nějaký příliš jednostranný důraz.

Ale pozor, sbor není intelektuální. Jsou tam lidé na vozíčku, lidé, na kterých je vidět, že jsou všelijak souzeni, a ne všichni působí nadmíru bystře. Je tam jeden takový osobitý muž, který chodí stále v montérkách. Je poněkud při těle a evidentně se cítí ve sboru doma. Mají ho rádi, ale nešetří ho. Jednou, v takové volnější části bohoslužeb, se ozval: „Pane, naplň nějak mé dny a zbav je prázdnoty.“ Z pléna se ozvalo: „Tak něco dělej!“

Jednou ke mně přistoupil jiný tělnatý mladý muž se silnými brýlemi a hrdě mi sděloval, že je autorem malé tapisérie u vchodu, která znázorňuje východ slunce nad Mononou (jak se jmenuje jedno z těch dvou velkých místních jezer). Sdílel mi, že také pracuje na universitě, a to na biologické fakultě. Zeptal jsem se ho, zda mu ta práce přináší uspokojení. S výčitkou na mne pohlédl a řekl, že umývat záchody o půlnoci snad nikomu přinášet uspokojení nemůže. Tenhle člověk, jménem Ron, o týden později vykládal, že na skupince se modlili za jeho sluch, a že se žádný efekt během toho nedostavil, ale že den další najednou uslyšel zvuky, které nikdy dříve nebyl schopen rozeznat. On má od malička nějakou vadu, že slyšel zvuky v jen úzké frekvenci, takže hluk motorů mu třeba zůstal utajen. Líbilo se mi, jak sbor tu zprávu přijal. Jako něco, co se stává. Bez pochybností, ale také bez nějakého křečovitého křepčení.

Jsou věci, které mi vadí? Jistě. Vadí mi, že Mike má jednu ruku v kapse, když zve k Večeři Páně. Vadí mi, že část lidí ve sboru zjevně nemá smysl pro takovou tu lidskou blízkost, ke které je potřeba se trochu uvolnit a přestat kontrolovat. Jakoby pro ně (ale jde opravdu jen o některé) bylo snazší překonat určitou vlastní strnulost při bohoslužbách, než se druhému tak nějak obyčejně dát. Vadí mi takový nevyslovený a samozřejmý předpoklad, že život se organizuje okolo nějakých cílů (goals) a poslání (missions), který vede k tomu, že lidé bývají ze sebe zklamáni, když těm plánům nedostojí, zvláště, když to jsou plány upřímně vytyčované před Boží tvář.

Tohle všechno je ale vyvážené pocitem, že žijeme mezi zbudovanými křesťany. Lidmi, kteří mají za sebou svá selhání, své zkušenosti, a kteří se prostě rozhodli pro Ježíše. To rozhodnutí je obyčejné a civilní, i když ta náboženská zkušenost a její vyjádření je žité všemi smysly. A není to zde zase o tolik jednodušší než u nás doma. Je pravda, že je menší ten společenský tlak, který do vás hustí, že svůj svět a svoji víru musíte neustále poměřovat vědeckými poznatky (i když já bych spíše řekl představami autorů středoškolských učebnic a útržkovitými znalostmi žurnalistů). Na druhou stranu se musíte vyrovnávat se zkosnatělostí, samospravedlností a výlučností, která nepochybně a zjevně různé křesťanské skupiny provází. I když tohle lze zažít i u nás, záleží na osobní zkušenosti. Daleko nejtěžší by pro mne, kdybych zde vyrůstal, asi ale bylo to pronikání tržních mechanismů do křesťanského světa. Ta snadnost, se kterou vás na závěr skvělého pořadu v křesťanském rozhlase vyzvou k zasílání příspěvků. Budiž ale řečeno, že v našem sboru pod nos košík nestrkají. Před každými bohoslužbami se rozdává do sloupce poskládaný list papíru, kde je vytištěn pořad bohoslužeb, akce na příští týden, a také stav sborové pokladny. Většinou jsou v minusu, ale zjevně mají zkušenost, že to nakonec vždycky nějak vyrovnají.

Vyzdvihl jsem spíše rozdíly než podobnosti s naším branickým sborem. Ale nejsou zde jenom rozdíly. Podobnou vidím určitou toleranci, která nechává na individuálním rozhodnutí, zda se ten či onen zapojí do užšího společenství. Skupinky zde jistě mají vyšší stupeň institucionální podpory, ale není tady takové to účetnictví duší, které vyžaduje sledování určité uznávané trajektorie duchovního růstu. Podobné mi také připadá, že lidé se prostě mají obyčejně mezi sebou rádi, bez nějakých mocenských ambicí. I když ty samozřejmě hrozí vždy a všude každému společenství, a tady si zjevně nějakým rozdělením způsobeným ambiciózními jedinci také prošli (na podrobnosti se úmyslně neptám). A poučili se. Na úplně prvním shromáždění vystoupila jedna žena, a s takovou zvláštní naléhavostí říkala: „Chcete zachovat jednotu sboru? Neurávejte se. Ať vám řekne kdokoliv cokoli, neurávejte se.“ A na jednom z posledních shromáždění tatáž paní vzpomínala na minulost sboru a říkala, že cítí, že přichází do nové fáze. Po léta prý očekávali, že budou vedení k nějakým dobrým skutkům, k takové té křesťanské činnostnosti. A že vždycky jakoby je Pán vedl především k tomu, aby s ním měli společenství, aby bohoslužby byly opravdu jeho oslavou. A že snad přichází ten čas, kdy se tomu tak děje a že je čekají věci nové.

A úplně na závěr něco, co nechci před vámi zatajit. Je mi trochu úzko, když pomyslím na návrat domů v jedné věci. To, čím se americké prostředí liší od našeho, je respekt k osobnosti. Uvědomuji si, kolik schopných lidí v naší společnosti, ať už je to prostředí politické, akademické nebo církevní, bylo vytlačeno na okraj prostě proto, že nějak nevyhovovali něčím ze svého projevu. Jak snadno se v Čechách ostrakizuje, a jak bude těžké tomu zase přivyknout! Kolik energie je třeba vynaložit na to, aby člověk příliš nevyčuhal a zůstal „oblíbený v kolektivu“. A jak je snadné získat oceňování, kterého se jedinec už nezbaví. Což je pak často trvalou překážkou uplatnění opravdové

kvality, místo níž je dána přednost bezkonfliktní průměrnosti. Mám strach z těch, pro které má větší váhu, že má Mike ruku v kapse, než to, co říká a jaký je.

Všechny Vás pozdravuji.

Aleš Drápal

Hory 2006

Napříč nejmrazivějším kontinentem

...až poznali, že dál jet nemohou. Tehdy ještě netušili, že je v ledovém království čekají téměř tři roky...přes skřípění ledu často nemohli spát, tentokrát to však bylo něco jiného, jejich milovaná loď Endurance se pod tlakem ledu naklonila doprava tak, že kapitán Shackleton nařídil posádce si vzít jen to nejnnutnější a opustit palubu...za několik hodin nebylo po Endurance ani stopy. Pokud si měli zachránit holý život, čekala je cesta stovek kilometrů přes nejnebezpečnější místa na zemi...

Z deníku člena výpravy

I přesto, že jsme byli od domova vzdáleni jen několik set kilometrů pohodlného cestování vlakem, proměnila se naše šestidenní výprava na Slovensko v expedici Sira Ernesta Shackletona, jejímž cílem bylo přejít Antarktidu. Na rozdíl od tehdejší posádky ta naše tušila do čeho jde. Přesto nás výprava ledasčím překvapila. Zjistili jsme, že v dnešní době globální oteplování postoupilo natolik, že připravené lyže, sněžnice a cepíny nejsou třeba. Naštěstí se této skutečnosti účastníci nezalekli a bez ohledu na přírodní (ne)podmínky úspěšně zdolávali strastiplnou cestu. Ta ostatně začala velmi příjemně – naloděním.

Naše krásná loď, zakotvená v Beňově Lhotě 5 km od Dolního Kubína, měla tři kajuty, sprchu a kuchyňku. Když se nás do ní všech 15 ubytovalo, téměř se zdálo, že jsme přetížení, ale zdárně jsem vypluli a snažili se loď nezbořit. Každý z nás měl přidělenou funkci, charakteristiku a postavu podle reálné expedice a dny jsem taky „expedičně“ zaplnili. I když... tuleně a tučňáky (mražená kuřata) jsme nesestřelovali reálnými zbraněmi, ale jen sněhovými koulemi, místo přechodu ker jsme dobývali vrcholy a lední medvědy nám nahrazovaly četné stopy medvědů hnědých.

Jak už se to na některých výpravách povede, sešla se skupina docela podobných lidiček, kteří se rádi a dobře baví. O zábavu rozhodně nouze nebyla. Jen Sir Ernest občas vyhlásoval časnější budíček a honil mužstvo „dřít“. Po večerech jsme pěli až se dřevěná kajuta otřásala, a pak jsem poslouchali a diskutovali o biblických programech na téma: křesťanství jako radost; k milování bližního svého musím mít rád (přijímat) i sebe; misie a co my s ní a křesťanství versus alternativní medicína.

Ani my jsme (stejně jako Shackletonova výprava) nedosáhli všech cílů, a přejít celého mrazivého kontinentu na nás ještě čeká, vrátili jsme se ale společně s tím, že jeden o druhém víme trochu víc, že trošičku víc víme kam v životě směřovat a že je kolem nás kupa fajn lidiček. Co víc si přát? Do civilizace jsem dorazili všichni živí a spokojení, tak snad jen to, aby se jedna nalomená kůstka dobře uzdravila a aby nám expediční lékař už „nezdršňoval“ akci tím, zda se nadýchne či ne. I tak to bylo akční až dost.

Marie Jelínková

Soutěž ve znalosti bible

V letošním roce bude v každém čísle Brány uvedeno deset soutěžních otázek z 5. Mistrovství České republiky ve znalostech Bible, které se konalo 6. září 2006 v Senátu Parlamentu ČR. Můžete si vyzkoušet své znalosti a odpovědi poslat redakci Brány (s uvedením biblického odkazu).

Správné odpovědi najdete vždy v následujícím čísle Brány.

Pořadatel mistrovství zve ty, kdo budou v luštění úspěšní, aby vytvořili družstvo a zúčastnili se na podzim roku 2007 dalšího ročníku soutěže.

Prvních deset otázek:

1) „Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví východisko a dá vám sílu...“ Napsal:	A B C D E	Petr Pavel Jakub Jan Lukáš
2) Která kniha Mojžíšova začíná slovy: „I zavolal Hospodin Mojžíše a promluvil k němu ze stanu setkávání...“?	A B C D E	1. 2. 3. 4. 5.

3) Která biblická kniha má tolik kapitol, jako má Bible knih /bez Deuterokanonických knih/?	A B C D E	Genesis Skutky Zjevení Pláč Izajáš
4) Ve které knize Nového zákona je napsáno: „Blaze tomu, kdo předčítá slova tohoto proroctví, a blaze těm, kdo slyší a zachovávají, co je tu napsáno, neboť čas je blízko“?	A B C D E	Zjevení Janovo Židům List Judův Titovi List Jakubův
5) Jak dlouho ještě zůstala Maria – dle 1.kapitoly Lukáše – s Alžbětou předtím, než se vrátila domů ?	A B C D E	Asi 3 měsíce Asi 6 týdnů Asi 30 dnů Asi 10 dnů Není v Bibli uvedeno
6) Kde postavili Izraelci stan setkávání, když si už zemi podmanili, ale zůstalo „ještě sedm kmenů, kterým nepředělili dědičný podíl“?	A B C D E	V Chebrónu V Jeruzalémě V Šekemu V Gilgálu V Šilu
7) Doplněte chybějící slova verše: „Dům a majetek lze zdědit po otcích, ale ... je od Hospodina.“	A B C D E	prozíravá žena veškerá moudrost veškerá milost radost a potěšení mír a pokoj
8) Kdo komu řekl: „Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat – i tvou vlastní duši pronikne meč - aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí“?	A B C D E	Simeon Marii Anna Josefovi Anna Marií Anděl Zachariášovi Éli Chaně
9) Co říká v 5. kapitole Matoušova evangelia Pán Ježíš o Jeruzalémě?	A B C D E	...je to místo pokoje ...je to podnož nohou Hospodinových ...je to trůn Boží ...je to město velikého krále ...je to Město věrné
10) V kolika letech zemřela Sára ?	A B C D E	127 137 115 125 135

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 Chvály

9:30 Bohoslužby
první neděle v měsíci jsou rodinné služby Boží; třetí neděle v měsíci je vysluhována sv. Večeře Páně

Úterý 17:00–19:00 **Dorost**

Úterý 18:30–21:00 **Mládež**

Středa 18:00–19:30 **Biblická hodina**

16:00-17:00 **Setkání dětí**
(předškolních a z nižších tříd i s maminkami) nad Biblí
Pátek 18:00 – 20:00 **Odrost**

úřední hodiny faráře
PhDr. Luďka Rejchrt
pondělí a pátek 10:00 – 11:30
středa 17:00 – 18:00

Obsah:

Otevřel jsem před tebou dveře	2
Křest, Díky za sbor	3
Staršovstvo	4
O službě	5
Turisté	7
Vánoční hra	8
Pozdrav z Ameriky	9
Hory 2006	13
Soutěž ve znalosti Bible	14

Verš na leden

*Já u pokoje lehnu i spáti budu;
nebo ty, Hospodine, sám způsobilš mi bydlení bezpečné.
Žalm 4,9 (K)*

Zdroj: <http://www.dulos.cz/cz/jb/hesla/>

BRÁNA

XIII. ročník, číslo 1 – leden 2007

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Říčan

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete mailem na adresu mscerny@volny.cz.

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037

<http://branik.evangnet.cz>, branik@evangnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300